

er først, efter at Støtte fra Stat og Kommune er kommet til, at Sygekassebevægelsen har bredt sig saa overordentlig stærkt, saaledes at der, som det nu oplyses, ved sidste Aars Begyndelse var 1 194 000 og formentlig ved Aarets Slutning 1 254 000 Individuer under Sygekasserne. Der er jo gentagne Gange foretaget Revision af Sygekasse-loven af 1891, og ved disse Revisioner er Loven stadig blevet forbedret. Den Revision, der her tilsigtes, indeholder ogsaa Forbedringer af selve Sygekasseloven foruden dette, at den aabner Adgang til Understøttelse for de kronisk syge. Det undrer mig, at man trods disse forskellige Revisioner endnu ikke er kommet til en anden Affattelse af Lovens § 6, der bestemmer, hvem der kan være Medlem af Sygekasserne. Det er stadig den forældede, første Formulering af Paragraffen, der, i alt Fald i alt væsentligt, endnu bestaar. Den Gang tænkte man jo ved de sociale Love kun paa Arbejderne, og disse synes ogsaa her, gennem denne Formulering, at indtage en privilegeret Stilling, medens det burde være saaledes, at det var lige for alle Samfundsborgere at komme i Betragtning, naar de opfyldte de Betingelser i Henseende til Indtægt og Formue, der sættes ved de 5-aarige Bekendtgørelser fra Indenrigsministeriet. Adgangen til at være Medlem af Sygekasserne er jo betydeligt udvidet i Aarens Løb, og det anser jeg for rigtigt. Det er en Fordel for alle de Individuer, der kan det, at komme med, og det er en Fordel for Samfundet, at det har alle de Individuer, der paa nogen Maade kan komme til at trænge til det, med inde under den sociale Lovgivning. En Kategori af syge, man hidtil har undgaaet, er de kronisk syge. Baade i de gamle Sygekassers Vedtægter og i de anerkendte Sygekassers Vedtægter har man maattet gaa udenom dette Spørgsmaal, thi de kronisk syge kunde kun hjælpes paa andre Medlemmers Bekostning. For ikke at anspænde disses Ydeevne for stærkt maatte man skyde dem ud, der saa at sige trængte mest; kun ved Hjælp fra det offentlige vil man være i Stand til at komme de kronisk syge til Hjælp.

Jeg, og mit Parti med mig, hilser den foreslaaede Revision af Sygekasseloven med dertil hørende Lovforslag om Invalideforsikring og om Ændring af Fattiglovens § 63 med Glæde. Vi er dog ikke blinde for, at vi ved nu at optage disse Emner i Lovgivningen kommer til at bevæge os paa et usikkert Felt. De Beregninger angaaende Omkostningerne, der er lagte til Grund, vil

muligt nok ikke komme til at holde Stik, det er et meget usikkert Beregningsgrundlag, man her har til Raadighed.

Hvad Sygekasselovforslagets enkelte Paragraffer angaar, skal jeg kun udtale mig om nogle faa af dem. Forslagets § 6 byder jo en stærk Forhøjelse af Statstilskuddet, idet den forhøjer det faste Bidrag fra 2 Kr. til 3 Kr. og inddrager baade Medicin, Tandpleje, Hjemmesygepleje og Ophold paa Rekonvalescenthjem — det sidste er dog maaske mere af formel end reel Art — under den Fjerdedel af Udgifterne, som der ogsaa kan faas Refusion for af Statskassen. Der vil paa den Maade kræves betydeligt større Tilskud til Sygekasserne, men der stilles ogsaa større Krav til disse, og de har vel ogsaa allerede gennemgaaende faaet forøgede Udgifter som Følge af de forhøjede Sygehustakster, som man ikke kan undlade at indføre, da de reelle Udgifter staar i et fuldstændigt Misforhold til den Betaling, der ydes, jeg kan godt sige, for saa godt som alle Sengepladser paa Hospitalerne. Vi kan derfor fra vor Side slutte os til det forøgede Tilskud, der tilsikres Sygekasserne gennem § 6. Ligeledes kan jeg billige den Bestemmelse, der findes i § 7 om, at fremmede Sygehuse indenfor den Kreds, hvortil den paa-gældende syge ikke hører, men indenfor hvilken han tilfældig opholder sig, er pligtige til at modtage Sygekassemedlemmet; og i Forbindelse dermed staar Retten til fri Befordring ogsaa udenfor det Distrikt, som dette Medlem i og for sig tilhører.

§ 11 indeholder en Bestemmelse om, at de Overenskomster, der afsluttes mellem Læger, Tandlæger og Sygekasser, skal godkendes af Indenrigsministeriet. Denne Paragraf er undergaaet en Ændring i det andet høje Ting, og medens man maaske allerede kunde nære Tvivl om Hensigtsmæssigheden af denne Paragraf, saaledes som den var forelagt af den højtærede Minister, tror jeg, man maa være endnu mere betænkelig ved den, som den er blevet ændret i det andet Ting. Jeg vil derfor henstille, at dette Spørgsmaal tages under Overvejelse i Udvalget. Der er nemlig fra kompetent Side ytret stærk Tvivl om, at Bestemmelsen, saaledes som den nu er affattet, vil virke gunstig med Hensyn til Overenskomster; man frygter snarere for, at den skal virke hindrende for at faa bragt Overenskomster i Stand, Overenskomster, der er nødvendige baade for Sygekassemedlemmerne og for Lægerne. Jeg kunde snarere tænke mig, at det vilde være hensigtsmæssigt at indføre den samme Ordning, som man allerede har